

Dániel könyve – Százharminckettő

A második próba prófétai jelentőségének feltárása: a fenevad képmásának és a 144 000 elpecsételésének idejének megértése

Jeff Pippenger

2024-03-12

Előző cikkeinkben időt szántunk arra, hogy azonosítsuk a három angyal által jelképezett három próba közül a második próba prófétai jellemzőit. Mindegyik angyal egy meghatározott próbát képvisel, és a második próba szemmel látható próbakként van ábrázolva. Mind a három angyalt azonosítottuk, és a hozzájuk tartozó próbák Dániel könyvének első fejezetében is azonosítva vannak, ahol a három próba közül a második Dánielnek és a három hűséges ifjúnak a megjelenésén alapult, miután a növényi étrendet fogyasztották a babiloni étrend helyett. A második próba másik jellemzője az, hogy gyakran az Egyház és az Állam összekapcsolásának ábrázolásával jelenik meg.

Mindhárom angyal és a hozzájuk tartozó próba az 1Mózes 11. fejezetében Nimród Bábelének bukásában azonosítható. A három próbát ott a „Nosza” kifejezésnek a 3., 4. és 7. versben való háromszori használata jelképezi. A „Nosza” második előfordulása, a 4. versben, a második angyal próbáját jelöli.

És ezt mondták: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén. 1Mózes 11:4.

A város egy államot jelképez, a torony pedig egy egyházat. Meghatározott jellemet is kívántak, amint azt az a vágyuk fejezi ki, hogy nevet szerezzenek maguknak. A második próbatételben a jellem gyakran nyilvánul meg, mégpedig egy ellentétes jellemmel szembeállítva, amint azt Káin és Ábel, az okos és bolond szüzek példája mutatja, vagy Dániel második próbatételében a külső megjelenésben mutatkozó különbség azok között, akik Babilon eledelét ették, és azok között, akik főzeléken éltek.

Kérlek, tedd próbára szolgálodat tíz napig, és adjanak nekünk hüvelyes eledelt ennünk, és vizet innunk. Azután tekintsd meg előttünk a mi ábrázatunkat és azoknak a gyermekeknek az ábrázatát, akik a király eledelének adagját eszik; és amint jónak látod, úgy cselekedj szolgáliddal. Beleegyezett tehát ebbe a dologba, és próbára tette őket tíz napig. És tíz nap múltán az ő ábrázatuk szebbnek és testben kövérebbnek látszott mindazoknak a gyermekeknek ábrázatánál, akik a király eledelének adagját ették. Dániel 2:12–15.

A millerita történelemben a második angyal próbája az imádók két osztályát nyilvánította ki. Az az osztály, amely nem állta ki a próbát, Róma leányaivá lett; a másik osztály pedig a hűségesek voltak, akik továbbra is a növekvő világosságot követik. Róma leányai az anya prófétai jellegét tükrözik, és az anya, akinek leányaivá lettek, a paráznak anyjaként van azonosítva. Prófétai értelemben a parázna olyan egyház, amely kapcsolatba lép az állammal, miként az a pápaság képmásában megjelenik.

A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetében szereplő három angyal közül az első mindhárom próbát magában hordozza, mindegyikét a három angyal próbáinak, miként Dániel könyvének első fejezete is. Dániel tizenkettedik fejezetében a háromlépcsős próbatételi folyamat szintén azonosítható, tehát a háromlépcsős próbatételi folyamat Dániel könyvének mind a kezdetén, mind a végén jelen van.

Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; de a gonoszok gonoszul cselekszenek, és a gonoszok közül senki sem érti meg; az értelmesek azonban megértik. Dániel 12:10.

A tizedik versben szereplő első próba a megtisztítás, amely a szentély udvarában történik, ahol a bárányt megölik, és a megigazulás a bűnösnek tulajdoníttatik. A tizedik versben szereplő második próba a megfehéřítetés, amelyet a szentély szenthelye jelképez, s amely azt ábrázolja, amikor a megszentelődés a hívőnek adatik. A harmadik lépés a megpróbáltatás, amely a szentek szentjének ítéletét jelképezi, ahol Isten népe elpecsételtetik, és a megdicsőülés beteljesedik. Az imádók két csoportját a gonoszok jelképezik, akik nem értenek, valamint a bölcsek, akik értenek.

A második próba, amely a szent Igében számos alkalommal megjelenik, egy szemléletes próbát jelképez, amelyben az imádók két osztálya nyilvánul meg, és az Egyház és az Állam egyesülése kerül szimbolizálásra. Ugyanilyen fontos, hogy a második próba egyik jellemzője az, hogy megelőzi a harmadik próbát, a harmadik próba pedig az ítéletet jelképezi. Van azonban egy fontos megszorítás a harmadik próba ítéletével kapcsolatban, mert mindhárom próba magában foglal egy ítéletet, de az első két próba olyan történeti szakaszban helyezkedik el, ahol a jellem fejlődése még lehetséges. A harmadik próba annyiban különbözik, hogy prófétai lakmuszpróba, amely egyszerűen csak azonosítja, hogy a próbatételi folyamat előző két lépésében az imádók melyik osztályává lettél.

A száznegyvennégyezer elpecsételésének idején, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött, és az Egyesült Államokban a vásárnaptörvénnyel ér véget, három próba van. Az első próba akkor volt, amikor az angyal 2001. szeptember 11-én alászállt; és összhangban azzal az angyallal, aki a millerita történelemben 1840. augusztus 11-én szállt alá, ez a próba tehát az étrendre vonatkozó próba. Dániel első fejezetében az első próba akkor volt, amikor Dániel eltökle szívében, hogy nem eszik a király ételéből. Amikor a Szentlélek alászállt Krisztus keresztségkor, és Ő ezután negyven napig böjtölt, az első próbája az étrend volt.

A száznegyvennégyezer elpecsételésének idején a harmadik és végső próba a vásárnaptörvény. Abban az időben mindazok, akik értik a hetedik napi szombat igényeit, és mégis a nap napján való imádást választják, felveszik a fenevad bélyegét, és örökre elvesznek. Három év elteltével, Dániel könyvének első fejezetében, Dánielt és a három hűséges ifjút Nabukodonozor elé vezették (a vásárnaptörvény jelképe gyanánt), hogy megítéljék őket az előző három év során kapott neveltetésük alapján. Amikor az Atya és a Fiú alászálltak Nimród lázadásának történetében a harmadik „menjünk”-nél, azért tették, hogy összezavarják nyelvüket és szétszórják őket a föld színén. A harmadik próba az a lakmuszpróba, amely örökre elválasztja egymástól a két csoportot.

„A konkolyról szóló példázat és a hálóról szóló példázat egyaránt világosan tanítja, hogy nincs olyan idő, amikor minden gonosz Istenhez térne. A búza és a konkoly együtt nő az aratásig. A jó és a rossz halakat egyaránt a partra vonják, hogy végül elválasztassanak egymástól.

„Ezek a példázatok ismét azt tanítják, hogy az ítélet után nincs több próbaidő. Amikor az evangélium munkája befejeződik, azt nyomban követi a jók és a gonoszok közötti szétválasztás, és mindkét csoport sorsa örökre eldőlt.” Krisztus példázatai, 123.

A száznegyvennégyezer elpecsételésének ideje a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél ér véget, és e harmadik próba, valamint az első próba között, amely 2001. szeptember 11-én érkezett el, a második próba a laodíceai adventizmusra jön. „Nincs több kegyelmi idő az ítélet után”, mert akkorra az evangélium munkája a száznegyvennégyezer számára befejeződik.

White testvér több helyen tanítja, hogy ha nem álljuk ki az első próbát, akkor a második próbát sem állhatjuk ki; és ha a második próbát nem álljuk ki sikeresen, kudarcunk a harmadik, döntő próbán nyilvánvalóvá lesz.

„Visszairányították figyelmemet Krisztus első adventjének hirdetésére. János Illés lelkével és erejével küldetett, hogy elkészítse Jézus útját. Azok, akik elutasították János bizonyágtételét, nem részesültek Jézus tanításainak áldásából. Azzal, hogy szembeszálltak az Ő eljövételét előre hirdető üzenettel, olyan helyzetbe kerültek, hogy nem tudták készséggel elfogadni a legerősebb bizonyítékot sem arra nézve, hogy Ő a Messiás. Sátán azokat, akik elutasították János üzenetét, még tovább vezette, mígnem Krisztust is elutasították és keresztre feszítették. Ezzel olyan helyzetbe hozták magukat, hogy nem részesülhettek a pünkösd napjának áldásában, amely megtanította volna nekik a mennyei szentélybe vezető utat. A templom kárpitjának kettéhasadása megmutatta, hogy a zsidó áldozatokat és szertartásokat többé nem fogadják el. A nagy Áldozat bemutatott és elfogadtatott, és a Szentlélek, aki pünkösd napján leszállt, a tanítványok gondolatait a földi szentélyről a mennyekre irányította, ahová Jézus a saját vére által lépett be, hogy engesztelésének áldásait kiárhassa tanítványaira. A zsidók azonban teljes sötétségben maradtak. Elvesztettek minden világosságot, amelyet az üdvterv felől nyerhettek volna, és továbbra is haszontalan áldozataikban és felajánlásaikban bíztak. A mennyei szentély átvette a földi helyét, ők azonban semmit sem tudtak e változásról. Ezért nem részesülhettek Krisztus közbenjárásának áldásában a szent helyen.”

„Sokan borzadályal tekintenek a zsidók magatartására Krisztus elvetésében és megfeszítésében; és amikor gyalázatos bántalmazásának történetét olvassák, azt gondolják, hogy szeretik Őt, és nem tagadták volna meg Őt, mint Péter, sem nem feszítették volna keresztre, mint a zsidók. De Isten, aki mindenek szívét vizsgálja, próbára tette azt a Jézus iránti szeretetet, amelyet magukról állítottak, hogy éreznek. Az egész menny a legmélyebb érdeklődéssel figyelte az első angyal üzenetének fogadtatását. Ám sokan, akik azt vallották, hogy szeretik Jézust, és könnyeket hullattak, amikor a keresztről szóló történetet olvasták, gúny tárgyává tették eljövételének örömhírét. Ahelyett, hogy örömmel fogadták volna az üzenetet, kijelentették, hogy az csalás. Gyűlölték azokat, akik szerették az Ő megjelenését, és kizárták őket a gyülekezetekből. Azok, akik elvetették az első üzenetet, nem részesülhettek a második áldásaiban; és nem részesülhettek az éjféli kiáltás áldásaiban sem, amely arra szolgált, hogy előkészítse őket arra, hogy hit által Jézussal együtt belépjenek a mennyei szentély

szentek szentjébe. És mivel elvetették az előző két üzenetet, annyira elsötétítették értelmüket, hogy semmi világosságot nem láthatnak a harmadik angyal üzenetében, amely megmutatja az utat a szentek szentjébe. Láttam, hogy amint a zsidók megfeszítették Jézust, úgy a névleges egyházak is megfeszítették ezeket az üzeneteket, és ezért nincs ismeretük a szentek szentjébe vezető útról, és nem részesülhetnek Jézus ottani közbenjárásának áldásaiban. A zsidókhoz hasonlóan, akik hiábavaló áldozataikat mutatták be, ők is hiábavaló imákat ahhoz a szentélyrészhez emelik, amelyet Jézus elhagyott; és Sátán, aki örömét leli a megtevesztésben, vallásos jellemet ölt magára, és ezeknek a névleg keresztényeknek az értelmét maga felé vezeti, hatalmával, jeleivel és hazug csodáival munkálkodva, hogy csapdájában tartsa őket.”
Early Writings, 259–261.

Ha nem fogadjuk el a 2001. szeptember 11-e által jelképezett intő üzenetet, akkor bizonyosan el fogjuk fogadni a vasárnaptörvényt, amikor az bekövetkezik, feltéve, hogy még életben leszünk. Mindazonáltal az a próba, amelyben örök sorsunk felől döntünk, és az a próba, amelyet ki kell állnunk, mielőtt a vasárnaptörvény idején elpecsételtetnénk — vagyis az a próba, amelyet ki kell állnunk, mielőtt a kegyelemidő lezárul —, a második próba, és ez a fenevad képmásának próbája.

„Az Úr világosan megmutatta nekem, hogy a fenevad képmása a kegyelmi idő lezárulta előtt fog felállítani; mert ez lesz Isten népe számára a nagy próba, amely által örök sorsuk eldől. A te álláspontod olyan kusza ellentmondások halmaza, hogy csak kevesen fognak általa megtevesztetni.

„A Jelenések 13. fejezetében ez a tárgy világosan bemutatásra kerül; [Jelenések 13:11–17, idézve].”

„Ez az a próba, amelyen Isten népének át kell mennie, mielőtt elpecsételtetik. Mindazok, akik Isten iránti hűségüket azáltal bizonyították, hogy megtartották törvényét, és megtagadták egy hamis szombat elfogadását, az Úr Isten, Jehova zászlaja alá fognak sorakozni, és megkapják az élő Isten pecsétjét. Azok pedig, akik feladják a mennyei eredetű igazságot, és elfogadják a vasárnapi szombatot, a fenevad bélyegét fogják megkapni.” Kéziratközlemények, 15. kötet, 15.

A száznegyvennégyezer elpecsételésének idején a második próba egy prófétai látási próba. Megköveteli a fenevad képmása kialakulásának felismerését az Egyesült Államokban, és ez a próba kizárólag Isten prófétai Igéje által tárható fel. Sőt mi több, Isten prófétai Igéjét csak azok fogják megérteni, akik úgy döntenek, hogy megesszik a késői eső üzenetét, amely a sorról sorra módszertanában van ábrázolva. Ha megtagadjuk, hogy megegyük azt az üzenetet, amely a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala kezében van, amikor alászáll, nem leszünk képesek felismerni a fenevad képmása kialakulását.

Ahhoz, hogy valaki megegye az angyal kezében levő üzenetet, szükséges, hogy a prófécia tanulója felismerje: az angyal kezében üzenet van. Amikor a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala alászáll, a vers nem nevez meg semmit az ő kezében, de a sor sorra módszertana több tanúbizonyság alapján megállapítja, hogy a leszálló angyalok kezében mindig van üzenet. Akik elutasítják a sor sorra módszertanát, vakok arra az üzenetre, amely bizonyítékul szolgál arra, hogy a fenevad képe az Egyesült Államokban formálódik. Ezt fel kell ismerni, mert örök sorsunk e igazság felismerésén alapul. Sor sorra haladva White testvérnő az első angyal prófétai jellemzőit a

Jelenések tizennyolcadik fejezete hatalmas angyalának ugyanazon jellemzőivel azonosítja.

„Megmutatták nekem azt az érdeklődést, amelyet az egész menny tanúsított a földön folyó munka iránt. Jézus megbízott egy hatalmas angyalt, hogy szálljon alá, és figyelmeztesse a föld lakóit, hogy készüljenek fel az Ő második megjelenésére. Amint az angyal elhagyta Jézus jelenlétét a mennyben, rendkívül fényes és dicsőséges világosság haladt előtte. Azt mondták nekem, hogy küldetése az volt, hogy dicsőségével beragyogja a földet, és figyelmeztesse az embert Isten eljövendő haragjára. Sokan befogadták a világosságot. Némelyek közülük igen komolynak látszottak, míg mások örvendeztek és elragadtatásban voltak. Mindazok, akik befogadták a világosságot, arcukat az ég felé fordították, és dicsőítették Istent. Jóllehet mindenki áradt, némelyek csupán a befolyása alá kerültek, de szívből nem fogadták el. Sokan nagy haraggal teltek meg. Lelkészek és nép egyesültek a hitványakkal, és makacsul ellenálltak a hatalmas angyal által árasztott világosságnak. De mindazok, akik befogadták azt, visszavonultak a világtól, és szorosan egyesültek egymással.”

„Sátán és angyalai serényen munkálkodtak azon, hogy a lehető legtöbb ember elméjét elvonják a világosságtól. Az a csoport, amely azt elutasította, sötétségben maradt. Láttam, amint Isten angyala a legmélyebb érdeklődéssel őrködött az Ő hitvalló népe fölött, hogy feljegyezze azt a jellemet, amelyet kifejlesztettek, amikor eléjük tárult a mennyei eredetű üzenet. És amint igen sokan azok közül, akik azt vallották, hogy szeretik Jézust, gúnnal, csúfolódással és gyűlölettel fordultak el a mennyei üzenettől, egy angyal, kezében pergamennel, feljegyezte e szégyenletes tényt. Az egész mennyet felháborodás töltötte el amiatt, hogy Jézust így megvetették az Ő hitvalló követői.” Early Writings, 245, 246.

A szakaszban a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének első angyala arra kapott „megbízást”, „hogy alászálljon, és figyelmeztesse a föld lakóit: készüljenek fel az Ő második megjelenésére”, ami azonos a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala munkájával. Az első angyal küldetése az volt, „hogy dicsőségével beragyogja a földet, és figyelmeztesse az embert Isten közelgő haragjára”, ami ismét a tizennyolcadik fejezet angyalának küldetése. Akik elfogadták az üzenetet, „dicsőítették Istent”, akik pedig elutasították az üzenetet, „teljes sötétségben maradtak”.

Dániel és a három jeles ifjú úgy döntöttek, hogy a mennyei eledelt eszik, a másik csoport pedig Babilon eledelét ette. A tíz napos „látható próba” végén Dániel és társai megdicsőítették Istent, mivel ábrázatuk szemmel láthatóan teltebb és szebb volt, mint azoké, akik Babilon eledelét ették. A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének első angyal üzenete az örökkévaló evangélium azonosításán belül mindhárom próbát magában foglalja. Az első próba az, hogy féljétek Istent, a második az, hogy adjatok neki dicsőséget, a harmadik próba pedig akkor következik be, amikor elérkezik az ítélet órája. Azok, akik kivették a kis könyvet az első angyal kezéből és megették azt — amint azt János a tizedik fejezetben bemutatja —, a második próbán megdicsőítették Istent, és ezután felkészültek arra, hogy belépjenek Nabukodonozor ítéletébe. Sorról sorra haladva, 2001. szeptember 11-én az első próba az volt, hogy megegyék a kis könyvet, amely a hatalmas angyal kezében volt. Ez a próba bevezette a következő próbát, ahol az imádók két osztályának kellett megnyilvánulnia a harmadik és végső lakmuszpróba előtt, amely egyszerűen vagy egy megdicsőült jellemet, vagy egy sötétséggel betöltött jellemet mutatott meg.

A száznegyvennégyezer elpecsételése ideje 2001. szeptember 11-ének történetétől az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényig tart. Ebben a történetben a tíz szűz példázata megismétlődik, és a legteljesebb pontossággal beteljesedik. Ez a tény azonosítja azt is, hogy Habakuk második fejezetének prófétai története szintén megismétlődik, és a legteljesebb pontossággal beteljesedik. Ez azt is jelenti, hogy a száznegyvennégyezer elpecsételése időszaka az az időszak, amikor minden prófétai látomás hatása megismétlődik, és a legteljesebb pontossággal beteljesedik.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse 1989-ben, a vég idején nyitott fel. A vers a vég idejével kezdődik 1798-ban, és azzal zárul, hogy 1989-ben megjelöli a vég idejét. Sort sorra vetve, az 1798-as vég ideje egybeesik az 1989-es vég idejével. A negyvenedik vers története, amely 1798-ban kezdődik, és a negyvenegyedik versben szereplő vasárnapi törvényig tart, a földi fenevad (az Egyesült Államok) történelmét ábrázolja mint a bibliai prófécia hatodik királyságát. A földi fenevad republikánizmusból és protestantizmusból álló két szarvát a két végidei időpont jelképezi.

A száznegyvennégyezer elpecsételése idején a protestáns szarv az ezen időszakon belüli három próba közül a második próba során az imádók két osztályát hozza létre. Az egyik osztály Krisztus képmását fejleszti ki, a másik osztály pedig a fenevad képmását fejleszti ki. Abban a próbaidőszakban a republikánus szarv egyesül a hitehagyott protestáns szarvval, és megalkotja a fenevad képmását, miközben a protestáns egyházak akkor elveszik az ellenőrzést a polgári kormányzat felett. Ezt az időszakot Isten Igéjében minden látomás ábrázolja, mert itt találkozik és itt ér véget a „Biblia könyvei” mindegyike.

A második próba ebben a történelemben a fenevad képmásának próbája, mind belsőleg a szűzek számára, mind külsőleg a két egymással vetélkedő politikai párt politikusai számára. Ez a próba az a próba, amelyen „a kegyelemidő lezárulta előtt” kell átmennünk a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél. Ez a próba az a próba, amelyen „mielőtt elpecsételjük”, átmegyünk. Ez a próba az a próba, amelyben „örök sorsunk eldől.”

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Egy másik hatalmas angyal megbízatást kapott, hogy leszálljon a földre. Jézus egy írást helyezett a kezébe, és amint a földre érkezett, így kiáltott: »Elesett Babilon, elesett.« Ekkor ismét láttam, hogy a csalódottak az égre emelik tekintetüket, hitben és reménységben várva Uruk megjelenését. Sokan azonban tompult állapotban maradni látszottak, mintha aludnának; mindazonáltal arcukon a mély szomorúság nyomát láthattam. A csalódottak az Írásokból megértették, hogy a késedelem idejében vannak, és hogy türelmesen kell várniuk a látomás beteljesedését. Ugyanaz a bizonyíték, amely arra indította őket, hogy 1843-ban Urukat várják, arra vezette őket, hogy 1844-ben is Őt reméljék. Mégis azt láttam, hogy a többség nem rendelkezett azzal az erővel, amely 1843-ban hitüket jellemezte. Csalódásuk elcsüggesztette hitüket....”

„Amikor Jézus szolgálata a szenthelyen lezárult, és belépett a szentek szentjébe, majd megállt az Isten törvényét tartalmazó láda előtt, egy másik hatalmas angyalt küldött a világhoz egy

harmadik üzenettel. Az angyal kezébe egy tekercset helyeztek, és amikor hatalommal és fenséggel alászállt a földre, rettenetes figyelmeztetést hirdetett, a legfélelmetesebb fenyegetéssel, amely valaha emberhez eljutott. Ezt az üzenetet arra szánták, hogy örökösre indítsa Isten gyermekeit, feltárva előttük a megpróbáltatás és szorongatás óráját, amely rájuk várt. Így szólt az angyal: »Szoros harcba kerülnek a fenevaddal és annak képével. Az örök életre egyetlen reménységük az, hogy rendíthetetlenek maradjanak. Bár életük forog kockán, szilárdan kell ragaszkodniuk az igazsághoz.« A harmadik angyal ekképpen zárja üzenetét: »Itt van a szentek békességes túrése: itt vannak, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.« Miközben ezeket a szavakat ismételte, a mennyei szentélyre mutatott. Mindazok figyelme, akik elfogadják ezt az üzenetet, a szentek szentjére irányul, ahol Jézus a láda előtt áll, és végső közbenjárását végzi mindazokért, akik iránt még késlekedik az irgalom, valamint azokért, akik tudatlanságból megszegték Isten törvényét. Ez az engesztelés kiterjed az igaz halottakra éppúgy, mint az igaz élőkre. Magában foglal mindazokat, akik Krisztusban bízva haltak meg, de mivel nem kaptak világosságot Isten parancsolatairól, tudatlanságból vétkeztek, áthágva azok előírásait.» Early Writings, 245, 255.